

РЕШЕНИЕ

№ 5603

гр. София, 14.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 13.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **9556** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 4 от Закона за гарантиране на вземанията на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР) .

Образувано е по жалба на М. Н. Я., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. М. С., срещу разпореждане № 4506-40-75/08.07.2022г., издадено от директора на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при НОИ, с което е отказано на жалбоподателката изплащане на гарантирано вземане.

С жалбата се иска отмяна на оспореното разпореждане поради противоречие с материалния закон и нарушение на чл.9 и чл.35 от АПК при събирането на доказателства, относими към разрешаването на въпроса по същество. Твърди се, че разпореждането е нищожно, като е издадено в противоречие с влязло в сила съдебно решение, алтернативно е незаконосъобразно. Счита, че неизпълнението на работодателя да изготви справка по Приложение № 1 по чл.4, ал.1 от НРНИРСОИГВНР не може да има негативен отгънък за лицето с право на гарантирано вземане. Излага доводи, че органът не е изпълнил задължението си по чл.8, ал.3 от Наредбата да укаже на заявителя писмено да представи липсващите документи. Поддържа се, че отказът, мотивиран с непредставяне на информация, която органът следва да служебно да събере, е нарушение на чл.35 и чл.36 от АПК. В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. С., която поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена, като претендира и разноски по делото.

Ответникът – директорът на Фонд „Гарантиране на вземанията на работниците и служителите“ при НОИ, представляван от процесуален представител юрк. А., оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

М. Н. Я. е подала Заявление – декларация с вх. № 4502-21-2558/05.07.2019г. за отпускане на гарантирано вземане по ЗГВРСНР, във връзка с прекратеното ѝ трудово правоотношение с „Би Ай Телевизия“ ЕООД, считано от 05.07.2019г.

С Решение № 931 от 16.05.2019г. на Софийски градски съд, вписано в ТРРЮЛНЦ на 16.05.2019г., е открито производство по несъстоятелност на „Би Ай Телевизия“ ЕООД.

По така подаденото заявление е издадено от директора на ФГВРС разпореждане № 4506-40-120/16.12.2020г., с което е отказано изплащането на претендираното гарантирано вземане.

Разпореждането е обжалвано и с Решение № 138 от 10.01.2022г. по адм. дело 1077/2021г. по описа на АССГ е отхвърлена жалбата на М. Я., срещу разпореждане № 4506-40-120/16.12.2020г., издадено от директора на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при НОИ. С Решение № 6584/04.07.2022г. по адм. дело 3375/2022 г. по описа на ВАС е отменено Решение № 138 от 10.01.2022г. по адм. дело 1077/2021г. по описа на АССГ, отменено е разпореждане № 4506-40-120/16.12.2020г. и делото е върнато на директора на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при НОИ за ново произнасяне, съгласно дадените в мотивите на решението указания.

Във връзка с влязлото в сила Решение № 6584/04.07.2022г. по адм. дело 3375/2022 г. по описа на ВАС е извършена повторна проверка от контролните органи на ТП на НОИ С. –град, с който е установено, че всички задължения на „Би Ай Телевизия“ ЕООД към служителите са погасени и няма лица, на които се дължат парични обезщетения за сметка на фонд „ГВРС“. Установено е още от проверката в Регистъра на осигурените лица, че за лицето М. Я. е подадено уведомление за сключен с „Би Ай Телевизия“ ЕООД трудов договор, считано от 26.01.2016г., като той е прекратен, считано от 07.07.2019г. след подадено от лицето заявление вх. № 19080179/05.07.2019г. в ИА „ГИТ“, т.е. трудовият договор е прекратен след вписване на съдебното решение за обявяване на дружеството в несъстоятелност. От 02.05.2017г. до 07.07.2019г. на лицето са изплатени парични обезщетения за общо заболяване, бременност и раждане и отглеждане на малко дете.

Издадено е оспореното в настоящото производство Разпореждане № 4506-40-75 от 08.09.2022г. от Директора на Фонд „ГВРС“, с което отново е отказано плащане на гарантирано вземане по заявление № 4502-21-855 от 05.07.2019г. от М. Н. Я.. За да постанови повторен отказ, административният орган се е мотивирал, че в конкретния случай М. Я. претендира гарантирано вземане по ЗГВРСНР, но с додаденото от нея заявление-декларация не представя справка за размера на начислените, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, дължими от работодателя по КТ и по други нормативни актове, както и други документи и доказателства в подкрепа на претенцията си за изплащане на гарантирано вземане.

Административен съд София – град, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок, пред надлежен съд и от надлежна страна, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Условията и редът за изплащане на гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя са регламентирани в Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР) и Наредбата за реда и начина за информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя.

Оспореното разпореждане е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл.26, ал.3 от ЗГВРСНР и заповед № 1016-40-723 от 16.06.2016 г. на управителя на НОИ. Същото е в предвидената от закона форма, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, както и при правилното приложение на материално-правните норми.

Съгласно чл.4 от ЗГВРСНР в действащата му редакция право на гарантирани вземания по този закон имат работниците и служителите, които са или са били в трудово правоотношение с работодателя по чл.2, независимо от срока му и от продължителността на работното време.

За да възникне правото на гарантирано вземане, следва да са налице всички кумулативни предпоставки, предвидени в закона. Съгласно чл. 6 от ЗГВРСНР субективното право на гарантирани вземания за работниците и служителите възниква от датата на вписване в търговския регистър на съдебното решение за откриване на производство по несъстоятелност, за откриване на производство по несъстоятелност с едновременно обявяване в несъстоятелност или за откриване на производство по несъстоятелност, постановяване на прекратяване на дейността на предприятието, обявяване на длъжника в несъстоятелност и спиране на производството поради недостатъчност на имуществото за покриване на разноските по производството. За да е от категорията на правоимащите лицецо трябва да е било в трудово правоотношение с работодател, по отношение на който да е открито производство по несъстоятелност и това трудово правоотношение да не е било прекратено към датата на вписване в търговския регистър на решението по чл.6 или да е било прекратено през последните три месеца преди тази дата.

Съгласно чл.25 от ЗГВРСНР (в приложимата редакция на разпоредбата – обн. ДВ, бр.84/2013 г.) гарантираните вземания се отпускат въз основа на заявление - декларация по образец, подадена от работника или служителя до териториалното поделение на Националния осигурителен институт по седалището на работодателя в двумесечен срок от датата на вписване на решението по чл.6 или от датата на информиране на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че е открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на друга държава. Срокът, в който следва да бъде подадена молбата за отпускане на гарантираното вземане е двумесечен и по силата на цитираната разпоредба започва да тече от момента на възникване на субективното право, т.е. от датата на вписване на решението за откриване на производството по несъстоятелност. Така регламентираният срок е преклузивен и пропускането му води до погасяване правото на лицето да получи гарантираното вземане.

В настоящия случай решението за откриване на производството по несъстоятелност е

вписано в ТР на 16.05.2019г., а заявлението-декларация за отпускане на гарантираното вземане е подадено на 05.07.2019 г., т.е. срокът за упражняване правото на гарантираното вземане по този закон не е пропуснат.

По делото няма представена справка за начислените, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения дължими от работодателя по КТ. От данните в регистъра на осигурените лица и информационната система на НОИ е установено, че за периода от 02.05.2017г. до 07.07.2019г. на М. Я. са изплатени парични обезщетения за общо заболяване, бременност и раждане и отглеждане на малко дете, от което следва, че за лицето не са налице начислени, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, които са гарантирани от ЗГВРСНР.

Съгласно чл.22, ал.1, т.1 от ЗГВРСНР фондът гарантира до определен размер само последните шест начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения през последните 12 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано решението за откриване на производство по несъстоятелност по отношение на дружеството-работодател.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да се бъде отхвърлена.

При този изход на спора претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважена за сумата от 100 лв. на основание чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл. 78, ал.8 ГПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 46 състав

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. Я. срещу разпореждане № 4506-40-75/08.09.2022г., издадено от директора на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при НОИ.

ОСЪЖДА М. Н. Я. да заплати на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при НОИ 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: